

Posudek školitele bakalářské práce

Autorka: Pavla MACUROVÁ v Českých Budějovicích

Téma: *Komparativní analýza české a italské právní úpravy zániku manželství a rozbor příslušné právní terminologie*

Autorka předkládané bakalářské práce si vybrala vzhledem ke studovanému oboru neprávniho zaměření náročné téma, když se zaměřila na představení a komparaci české a italské úpravy zániku manželství a příslušné italské právní terminologie.

S tímto nelehkým úkolem se autorka vyrovnávala jen s velkými obtížemi. Absence úplného právního vzdělání se projevuje na mnoha místech, už jen v tom, že někdy nezvládá „žonglování“ mezi starou úpravou a novým občanským zákoníkem (NOZ), viz špatná citace Společného jmění manželů dle NOZ. Závažnější pochybení však představuje např. nesmyslné dělení principů rodinného práva v ČR (s. 15) a jejich následná komparace s Itálií (s. 17), nebo rozporuplné hodnocení manželství jako smlouvy v ČR (s. 19), oproti popření tohoto faktu v Itálii (s. 24). Podobně pochybná je komparace pramenů rodinného práva, v níž autorka tvrdí, že základem je v obou zemích občanský zákoník, který přitom v dané podkapitole 2.4 věnované Itálii vůbec nezmiňuje! Věcně slabé je i samotné jádro práce, totiž popis a komparace zániku manželství. Autorka zde v první řadě nejde do dostatečné hloubky, když např. nerozpracovává podmínky tzv. dohodnutého rozvodu ČR, nebo různé případy rozvodu v Itálii. Zde by např. bylo zajímavé přiblížit případ rozvodu z důvodu nenaplnění účelu sňatku. Navíc se opět dopouští několika podstatných pochybení, např. když hovoří o dvou platných způsobech rozvodu v ČR, aby v závěru přišla s tvrzením, že způsoby jsou tři.

Vzhledem k výše řečenému není překvapivé, že srovnávací postřehy, které by mohly být největším přínosem práce, jsou nutně mělké a nevěrohodné. Jak rozumět tomu, že dva hlavní autorkou vyzdvihované rozdíly mezi úpravami, totiž nutnost tříleté rozluky před rozvodem zmiňovaná na s. 34 a zákonné omezení sňatečné způsobilosti rozvedené ženy po dobu 300 dnů po rozvodu, nejsou ocitované zákonem?

Konečně nabízený jazykový rozbor vybraných termínů je podprůměrný jak v rovině kvantitativní (autorka se zabývá pouhými čtyřmi, z jazykového hlediska neproblematickými termíny a zcela absentuje dvojjazyčný glosář), tak kvalitativní.

S ohledem na problémy ve věcné rovině je zarážející, že se autorka nepokusila zachránit dojem alespoň v rovině formální. I po této stránce je práce bohužel velmi slabá. Práce se zdroji, pro italskou část omezených na jediný sekundární tištěný pramen, je nedokonalá, což nejlépe dokumentuje nesystematická bibliografie. Místy dokonce absentují citace (např. kdo jsou zmiňovaní odborníci na s. 23?). Konečně jazyk práce je jednoduše k pláči, vedle mnoha gramatických chyb (již v poděkování dvěma osobám se objevuje singulár), špatné interpunkce a překlepů se objevují četné neobratné až nesrozumitelné formulace či virtuální odkazy (kde je pět bodů zmiňovaných na s. 13?).

Vzhledem k výše řečenému je otázkou, zda autorka naplnila ohlášené cíle práce vyplývající už z jejího názvu. Spíše se zdá, že autorka volbou tématu přecenila své schopnosti a práce se bohužel pohybuje na hraně obhajitelnosti. To, že ji **doporučuji** k obhajobě, vyplývá zejména z faktu, že ji předkládá podruhé.

Pouze v případě, že autorka u obhajoby srozumitelně vysvětlí a relevantně doloží uváděná fakta, navrhuji ji klasifikovat známkou **dobře**.

České Budějovice, 14. 1. 2015

JUDr. Mgr. Ivo Petru, Ph.D.